

[Justitsministeren.]

mente, at der ikke maatte røres en eneste Sten."

Sagligt set ligger der bag ved disse to ærede Medlemmers Beskyldninger en ikke ringe Uvidenhed og en fremtrædende Tilside-sættelse af faktisk foreliggende Forhold i Socialministeriet ved min Afgang. Gennem 2 Aars strengt Arbejde i dette Ministerium er Socialreformen saaledes gennemarbejdet, tilrettelagt og gennemfortolket, at det sagligt set var fuldt forsvarligt at træde tilbage, hvortil kommer, at der inden min Afgang var forberedt og paa mit Initiativ i Samarbejde med Embedsmændene udarbejdet en Række Ændringer til den Socialreform, i hvilken der altsaa efter den citerede Udtalelse af det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit overhovedet ikke maatte røres en eneste Sten. Om min Efterfølger tiltræder disse Ændringer, kan jeg naturligvis ikke vide, men jeg ved i hvert Fald, at man ikke kan beskylde mig for at have efterladt ham Socialministeriet i den Forfatning, som de lige saa ærede som uvenlige Medlemmer insinuerer. Desuden ved det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit jo særdeles godt, at jeg har stillet mig meget imødekommende over for den af Venstre ønskede Undersøgelse vedrørende Refusionsordningen, vedrørende Opholdskommunereglerne, vedrørende Landbrugets Arbejdskraft, vedrørende mulige Reformers i Arbejdsanvisningssystemet, altsaa at jeg aldeles ikke er eller har været saa indbildsk at tro, at et saa omfattende Værk som den samlede Sociallovgivning, oven i Købet vedtaget i en Krisetid, skulde være urørligt. Men Sagen er den, at nævnte ærede Medlemmer finder det taktisk anbefalelsesværdigt at følge den almindelige Nedrakning af Socialreformen og af under tegnede, at følge den Fremgangsmaade, som jeg ser brugt Gang paa Gang: at kalde enhver Ulempe, der har blot den fjerneste Forbindelse med Kriseforhold, for en Følge af Socialreformen.

Hvad angaar denne sidste, altsaa det, der virkelig kan kaldes Socialreform, fordi det var nyt, den særlige Opbygning og Udbygning af Folkeforsikringens og Forsorgslovgivningens forskellige Omraader, Administration med videre, kan min personlige Indsats paa disse Omraader siges at have haft en vis Betydning, medens jeg ikke ved Udbygningen af Ulykkesforsikringen, Arbejdsanvisningen, Arbejdsløshedsforsikringen eller Refusionsordningen rent personligt har ydet noget som helst væsentligt, selv om jeg naturligvis har deltaget i

Arbejdet og ogsaa har Ansvaret for det. Jeg siger, at naar Forholdene er saadan, forstaar man ikke den Kritik, der kritiserer, som om jeg overhovedet havde Eneansvaret ogsaa for den tidligere Lovgivning. Man optræder, som om Rigsdag, Udvalg o. s. v. havde bestaaet af aandssvage, der ikke har anet, hvad det er, de har forhandlet om gennem de sidste 3—4 Aar, der ikke har Skygge af Mening om, hvad de har stemt for, og som derfor bør anses som uansvarlige. Jeg tror, man skulde holde op med denne Façon.

Jeg maa altsaa anse det for sagligt fuldt forsvarligt, at jeg blev flyttet fra Socialministeriet, saa meget mere som jeg maa mene, at min Efterfølger har mindst lige saa stor Indsigt i de Arbejdsløsheds- og Beskæftigelsesproblemer, som efter Indarbejdelsen af Socialreformens nye System nu er af langt større Betydning for nævnte Ministerium, og jeg kan ikke se den ringeste Grund til, at nogen af Fejghed skulde have forladt Socialreformen netop nu. Jeg kan tværtimod lykønske min Efterfølger til, at han skal træde til paa den Baggrund, som det nylig afholdte Valg giver. Man kan gøre sig Haab om, at det maa lykkes ham at gennemføre en hel Del af det, som jeg, netop takket være den tidligere politiske Sabotage, maatte føre en haabløs Kamp om, ikke mindst i den foregaaende Vinter, og hermed haaber jeg saa at kunne sige Socialministeriet Farvel for stedse og skal vende mig til de ærede Talere, der har beskæftiget sig med Justitsministeriets Embedsomraade.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt og flere andre har omtalt forskellige Forhold i Sønderjylland, som specielt har Interesse for Justitsministeriet. Det ærede Medlem Hr. Schmidt nævnte — Sp. 319 — Vanskeligheden ved for Tyskere at faa længere Opholdstilladelse i Sønderjylland trods den nære Forbindelse med deres der boende Slægtninge eller lignende og bad mig beskæftige mig med Indholdet af 3 nærmere betegnede Numre af Nordschleswigsche Zeitung. Jeg har fulgt det ærede Medlems Opfordring og læst de deri omhandlede 8 Sager. Saa vidt jeg kan se ud fra Justitsministeriets Materiale, er der imidlertid givet Opholdstilladelse i ikke mindre end 6 af de 8 Tilfælde, saaledes at det af det ærede Medlem Hr. Schmidt her forelagte Stof virkelig ikke ses at danne noget egnet Udgangspunkt for en Beklagelse over dansk Administrations Haardhed i disse Spørgsmaal, og det ærede Medlem maa dog ikke være